

РЕШЕНИЕ  
№ 66  
София, 29.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети март през две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА  
ЧЛЕНОВЕ: 1. ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА  
2. БИСЕР ТРОЯНОВ

при секретаря Кристина Павлова и с участието на прокурора Стелияна Атанасова разгледа докладваното от съдия Троянов н.д. № 191 по описа за 2018 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Д. С. Г., чрез защитника му адвокат С. Б. С., против решение № 15 от 23.01.2018 г. по в.н.о.х.д. № 474/ 2017 г. на Варненски апелативен съд, Наказателно отделение, II състав, с искания за отмяна на съдебния акт в гражданско-осъдителната му част, оставяне без разглеждане на предявения граждански иск като процесуално недопустим и прекратяване на приетото за съвместно разглеждане гражданско производство.

В жалбата се навежда касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК, обоснован с доводи за липса на мотиви защо съдът отхвърля възраженията за изтекъл давностен срок към момента на приемане на гражданския иск. Касаторът сочи, че неправилно въззивната инстанция приела за начало на срока моментът на привличане на подсъдимия като обвиняем, вместо от образуване на досъдебното производство, когато обвинителната власт е знаела за извършеното престъпление от управителя на търговското дружество.

С писмено възражение гражданският ищец – министърът на финансите, представляващ държавата, чрез Е. А., ст.юрисконсулт на ТД на НАП-В., оспорва касационната жалба като неоснователна, тъй като не е изтекъл давностният срок при предявяване на гражданския иск за имуществени вреди от деянието.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимият и неговият защитник не вземат становище.

Представителят на Върховната касационна прокуратура счита жалбата за неоснователна и пледира за нейното отхвърляне, тъй като въззивният съд е изложил правилни съображения за началото на давностния срок при деликт.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилата жалба, изложените от страните съображения и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 80 от 30.10.2017 г. по н.о.х.д. № 1146/ 2017 г. Варненският окръжен съд признал подсъдимия Д. С. Г. за виновен в това, че в периода от 08.10.2007 г. до 18.06.2008 г. в [населено място], в качеството си на управител на търговско дружество [фирма], при условията на продължавано престъпление, чрез използване на документи с невярно съдържание – справки-декларации и дневници за покупки и продажби, в които отразил несъществуващи покупки по фактури, неправомерно упражнил право на данъчен кредит и получил от държавния бюджет неследващи се парични суми в общ размер от 407 242,67 лева, като предметът на престъпление е в особено големи размери, поради което и на основание чл. 256, ал. 2, пр. 3 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и чл. 58а, ал. 3 от НК му наложил наказание от две години лишаване от свобода, изпълнението на което отложил по чл. 66, ал. 1 от НК за изпитателен срок от четири години, а на основание чл. 256, ал. 3, пр. последно от НК му наложил и наказание лишаване от право да упражнява търговска дейност за срок от четири години.

С първоинстанционната присъда подсъдимият Д. С. Г. е осъден да заплати на министерството на финансите, сумата от 407 242,67 лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, в резултат на престъплението, заедно със законната лихва от датата на довършване на деянието 18.06.2008 г., до окончателното изплащане на сумата. В тежест на подсъдимия били възложени разноските по делото.

С решение № 15 от 23.01.2018 г. по в.н.о.х.д. № 474/ 2017 г. Варненският апелативен съд, Наказателно отделение, II състав изменил присъдата в частта относно правното основание за наказанието лишаване от свобода, което определил по чл. 58а, ал. 1 от НК и потвърдил съдебния акт в останалата му част.

Първоинстанционното съдебно производство приключило по реда на глава двадесет и седма от НПК, като на основание чл. 371, т. 2 от НПК подсъдимият Д. С. Г. признал фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт и се съгласил да не се събират нови доказателства, както и да не се проверяват вече събраните на досъдебното производство доказателства.

Касационната жалба на подсъдимия е неоснователна.

Възражението за изтекла погасителна давност при приемането за съвместно разглеждане в наказателния процес на гражданския иск на държавата е повторено в касационната жалба. Съображения за неговата несъстоятелност е изложила въззивната инстанция в решението си на л. 42 от въззивното дело. Затова твърдението за допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 348, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от НПК, породено от липсата на мотиви в съдебния акт, е несъстоятелно.

Варненският апелативен съд убедително е приел, че петгодишният давностен срок за деликта е започнал да тече от откриване на дееца (чл. 110 и чл. 114, ал. 3 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД). Съобразно даденото в ТР № 5 от 05.04.2006 г. по т.д. № 5/ 2005 на ОСГТК задължителното тълкуване, когато деецът е известен, давностният срок съвпада с момента на извършване на деликта, но ако откриването на дееца е станало по-късно във времето – срокът тече от този по-късен момент. И тъй като преценката е от фактическо естество и се решава за всеки конкретен случай, въззивната инстанция правилно е съобщила, че за пострадалия от непозволеното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, а именно – държавата, давностният срок за предявяване на иска е започнал да тече от привличането на дееца като обвиняем, извършено с постановление от 22.01.2016 г. по д.п. № 24/ 2014 г. Гражданският иск е предявен на 12.10.2017 г. и е приет за съвместно разглеждане в наказателното производство на 30.10.2017 г. от първоинстанционния съд, т.е. – преди изтичане на законовия срок. Затова и въззивният съд се е произнесъл по процесуално допустим граждански иск за имуществени вреди, причинени с престъпното деяние.

С предявяване на постановлението за привличане на обвиняем, съответните разследващи органи са направили категоричната преценка за събрани достатъчно доказателства Д. Г. да е извършителят на престъпното деяние, което е увредило имуществените интереси на пострадалото лице. Тъкмо от този момент за пострадалия става известно, че деецът на непозволеното увреждане е конкретно лице, срещу което може да насочи своята гражданскоправна претенция. Преди това деецът все още не е открит, а осъществените против управителя на търговското дружество действия (включително данъчни проверки, ревизии и други административни производства), нямат оповестителен ефект с правно значение за гражданското съдопроизводство и свързаните с него срокове.

Обжалваното въззивно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено, а касационната жалба на подсъд. Д. Г. – оставена без последици.

Върховният касационен съд, на основание [чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК](#)

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 15 от 23.01.2018 г. по в.н.о.х.д. № 474/ 2017 г.  
на Варненски апелативен съд, Наказателно отделение, II състав.  
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.